

— Расхождамъ се и азъ като войвода прѣзъ лобода! Господинъ сержентъ, дай ми една цигара!

— Нѣмамъ тютюнъ; не пушъ! Но дръжъ тия 50, стотинки, вземи единъ пакетъ тютюнъ и цигарни книжки, и съ остатъка купи една диня и донеси я тука; ще та чакамъ.

Подиръ нѣколко минути ето го иди съ динята. Отдържинахме се на страна на една зелена морава, сѣднахме и си раздѣлихме динята братски.

Като изядохме динята, той си извади една цигара и запуши. Тогива азъ му казахъ:

— Трика Лика: я погѣй нѣщо!

Нето чака второ покаиванне и загѣ съ жазенъ напѣвъ: „Кукувица съ гуша сива! Изя щъ ти языкъ въ уста?“ и пр.

Гласътъ му, прѣкъсванъ отъ въздишки и охкания продължителни, бѣше приятенъ, но жаловенъ. Като го слушахъ, ставахъ и азъ тѣжовенъ като Трика Лика. Въ тая народна пѣсенъ той смѣсваше думи и отъ себе си, твърдѣ добръ подходящи и на смисълъта, и на ритмътъ, щото пѣсенъта излизаше още по впечатлителна.

Най-сетнѣ азъ го попитахъ:

— Добръ, Трика Лика! защо ти бѣгамъ постоянно и не стоишъ да довършишъ врѣмето на службата си въ войската, като всѣки християнинъ.

— Ей! Господине! твоя милость не знаешъ нищо!

— Не знамъ! Кажу ми, че да знамъ. Дръжъ още 50 стотинки за още единъ пакетъ тютюнъ и за една диня, и ми кажи всичко, каквото имашъ на сърдцето си!

Тогавъ той ми разказа за дѣтинството си, за селото си, дѣто е живѣлъ останалъ сираче отъ малакъ; че когато го взели въ набора за солдатинъ билъ по-други човѣкъ, а не халосанъ като сега; че той не бѣга отъ службата, напротивъ обича солдататъ, че свирихъ добръ съ музиката; но че е дошелъ до това диванско състояние отъ голѣматъ теглила, които е тѣргѣлъ и които ми подробно разказа,

Помня добръ цѣлия неговъ расказъ, ако и да не съмъ го взелъ на забѣлѣжка, и тъкмиж когато имамъ врѣме, да съставя отъ страданията на тоя нещастникъ Трика